

ahne, suurde tahtmiste ja himmudega täide-tud, narrilinne mees! Sa ollid ommal aial laps, pärast noormees, tuggew ja commus. Silt, sinno silma auküde seest, poistsid üks kord ühhed terrawad armulised, ehk sure vihhaga täidetud silmad välja! Sa ollid ehk üks kohtomoistja, kelle eest tuhanded mütši mahha tömbasid, ehk ollid ka nisugune, kes ennast üllematte ette mani mahha piddi kummardama. Sa ollid ehk üks suur väe üllem, kelle kässö peale tuhanded püssid paikusid ja kus siis tuhanded langesid; ehk kelle kässö peale linnade walli mürid mahha pörputati, mis läbbi hirmus werre wallaminne, risuminne ja surm ni ja ni mitmele tulli. Ehk ollid sinna ka muido üks alv karjamees, kes lomadega möda metsa kõndis, kelles saggedaste leiva pudus olli. Ehk kandsid ka kuld feed omma faelas ja autähti riindas. Muid hingad sün rahho sees ja ei teast, mis on olnud ehk mis praego veel on. Nenda on keik innimesse ello sün ma-ilma peäl, wahhest sure au sees ja wahhest mad-

dalas ja põrmus; aga surmas ja tulleswas ellus on keik ühhed. Mis mulla on, saab jälle mullaks. Kä minna soan sinno jure tul-la, sind näggema ja sinnuga iggaveste kokko jáma. Hinga siis sün mulla pôues, kus sind praego mattan, funni wiimse ülestõusmissee päwani, kus keik sawad ülles ärratud, kül tulled siis ka välja. Hinga rahho sees, et mitte enam ühhe surrelikko jalg so vasto ei tóufa, Ehk teeb üks teine ka minnule pärast sadja aastat seddasamma head, mis ma sinnule tänna teinud.

Armsad luggejad! nenda peaksite meie keik mótlema ja teggema, kui surno luid näme ja neid mitte, kuid a parako on sündinud, innimesse luid, ellajatte ludega ühtlasse, kalo peale pannema ja õrra mûma, et aga omma rahha ahnuks soaksime täita. Kauaks on meie ello? ja siiski unnustavad saggedaste keige targemad sedda õrra, mil aial ja kuid a temma lahkuminne süt ilmast saab ollema, olgo temma usso ja ello seisus mis ial tahhes: